

Sygn. akt II KK 37/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSA del. do SN Dariusz Kala

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz -Śliwy
w sprawie **T. K.**

obwinionego z art. 86 § 1 k.w., art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z
dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86
ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca
2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego (PG IV KSU 374/14) na

niekorzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 listopada 2014 r.,

**uchyla wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku
karnym z pkt II i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T. K. został obwiniony o to, że „w dniu 6 sierpnia 2014 r. około godziny 8.15 w W. na drodze publicznej ulicy W. naruszył zasady przewidziane w art. 86 § 1 i 3 k.w. oraz art. 92 § 1 k.w. w ten sposób, że kierując samochodem marki Mercedes nie dostosował się do znaku P-4 (linia podwójna ciągła) oraz wyprzedzał inne pojazdy na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie zachowując należytej ostrożności, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 i 3 k.w. oraz art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych”.

Wyrokiem nakazowym z dnia 3 listopada 2014 r., Sąd Rejonowy uznał T. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikując go jako wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 zł.; w pkt II na podstawie art. 86 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i § 2 k.w. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 miesięcy; na podstawie art. 82 § 2 pkt 2 k.p.w. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 sierpnia 2014 r. do dnia 3 listopada 2014 r. (pkt III); zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 200 zł tytułem opłaty sądowej (pkt IV; k.44-45).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 20 listopada 2014 r. (k. 44-45).

We wniesionej na niekorzyść obwinionego T. K. kasacji od powyższego wyroku, w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 miesięcy z pkt II, Prokurator Generalny na zasadzie art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 §

1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 29 § 1 k.w., polegające na orzeczeniu za popełnione wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i art. 92 § 1 k.w. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 miesięcy, a więc w wymiarze poniżej dolnej granicy jego obowiązywania wyznaczonej przez ustawę na 6 miesięcy”. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, ponieważ wyrok nakazowy Sądu Rejonowego zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego.

Przepis art. 29 § 1 k.w. stanowi, iż zakaz prowadzenia pojazdów wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Tym samym orzeczenie przez Sąd Rejonowy powyższego zakazu na okres 4 miesięcy, a więc krótszy od najkrótszego przewidzianego przez ustawę, stanowi rażące naruszenie wymienionego przepisu prawa materialnego. Zaistniałe uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie ma przy tym znaczenia, że zgodnie z art. 86 § 3 k.w. orzeczenie przewidzianego w tym przepisie środka karnego ma charakter fakultatywny. Skoro Sąd zdecydował się na orzeczenie tego środka, co wynika przecież z pkt II zaskarżonego wyroku, to był zobowiązany do ukształtowania swojego rozstrzygnięcia w granicach wyznaczonych treścią art. 29 § 1 k.w.

Konsekwencją tego stanu rzeczy stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym (pkt II wyroku i w następstwie tego akcesoryjnego w swej treści pkt III) i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie zobowiązany do respektowania wymagań stawianych przez prawo materialne.